

съ мъртво лице и съ стъклени очи поглеждаше ужасното зрѣлище. Отначало страхътъ, че землекопачътъ може да се е излъгалъ и Лигия да се намира между жертвитѣ, съвсѣмъ го побърка, но, като чу гласоветѣ: „за Христа!“, като видѣ мжкитѣ на толкова жертви, които, умирайки, прославяхъ свои Богъ и своята истина, него го обзе друго чувство, което го смазваше, като най-ужасната болка, и въ сѣщото врѣме непрѣодолимо: ако самъ Христосъ е умрѣлъ съ мжки и ако за него умиратъ хиляди, ако се пролива море отъ кръвъ, то още една капка нищо не значи, и дори е грѣхъ да се иска милость. Тая мисль му идѣше отъ арената, проникваше въ него заедно съ виковетѣ на умирающитѣ и съ меризмата на кръвта имъ. При все това, той се молѣше и повтаряше съ изсѣхнали устни: „Христе! „Христе! и твоя апостолъ се моли за нея!“ Скоро той прѣстанъ да разбира, дѣ е, струваше му се само, че кръвта на арената все повече се вдига и ще се разлѣе отъ цирка върху цѣлия Римъ.

Къмъ края той вече нищо не чуеше: ни виението на кучетата, ни гласоветѣ на цезаровитѣ приближени, които по едно врѣме захванхъ да викатъ:

— На Хилона припаднъ!

— На Хилона припаднъ! — повтори Петроний, като се обърнъ къмъ страната на гърка.

А тоя послѣдния, наистина, бѣше се лишилъ отъ чувства и седѣше блѣденъ, като платно, съ глава климнѣла назадъ, съ широко отворени уста, приличенъ на трупъ. Въ тая сѣщата минута искарахъ на арената нови жертви, сѣщо общити въ кожи.

Тѣ тутакси колѣничихъ, като първитѣ, но изморенитѣ кучета не искахъ да ги закачатъ. Само нѣколко се хвърлихъ на ония християни, които бѣхъ по-близу до тѣхъ, а другитѣ легнахъ и, като вдигахъ на горѣ кървавитѣ си муцуни, дишахъ тежко и се прозѣвахъ. Но тогава, развълнуванъ и пьянъ отъ кръвта, народътъ захванъ да вика:

— Левоветѣ, левоветѣ! пуснѣте левоветѣ!

Левоветѣ искахъ да оставятъ за другия день, но въ амфитеатритѣ народътъ налагаше своята воля на всички, дори на цезаря. Само Калигула, дързъкъ и измѣнчивъ въ желанията си, се рѣшаваше да се противи на тѣлпата и се случваше дори да заповѣдва да я гонѣтъ и биѣтъ съ тояги, но и той често отстъпваше. Неронъ, за когото ржкоплѣсканията бѣхъ по-скъпи отъ всичко на свѣта, никога не ѝ се противеше, а още по-малко сега, когато се касаше за успокоението на раздражената слѣдъ пожара тѣлна, и за християнитѣ, на които искаше да сваля вината за нещастieto. Ето